U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně: U. A.**, zastoupená zákonnou zástupkyní A. M., zastoupená JUDr. Ivanem Dospíšilem, advokátem se sídlem Hlavní 75, Aš, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2007, č. j. OAM-1-876/VL-10-11-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2009, č. j. 61 Az 112/2007 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Ivanu Dospíšilovi, advokátovi se sídlem Hlavní 75, Aš, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4 800 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 18. 11. 2007, č. j. OAM-1-876/VL-10-11-2007, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že již správní orgán nezjistil přesně a úplně stav věci a měl jí být udělen azyl podle ust. § 13, popř. podle ust. § 14 zákona o azylu. Je si vědoma skutečnosti, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 11. 2007 je stručná, avšak smyslem pohovoru, který byl veden před správním orgánem za přítomnosti tlumočníka dne 16. 11. 2007, mělo být i vysvětlení, že pro stěžovatelku není možný návrat do Mongolska, neboť není již nikoho z rodiny, kdo by se o ni po návratu v době nezletilosti staral. Za této situace považuje stěžovatelka svůj požadavek na udělení mezinárodní ochrany za oprávněný, ať již z důvodu sloučení rodiny nebo z humanitárních důvodů. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, když nevzal do úvahy při svém rozhodování možnosti udělení azylu právě z humanitárních důvodů. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

V nyní projednávané věci se jedná o problematiku opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Posuzováním opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvedl skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známé již při podání předchozí žádosti o udělení azylu, se Nejvyšší správní soud již v minulosti dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 16. 10. 2003, č. j. 2 Azs 12/2003 – 76, v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, publikovaném pod č. 199/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 29. 8. 2005, č. j. 6 Azs 23/2005 - 77, a rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 10/2008 - 46, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že uvádí-li žadatel o mezinárodní ochranu v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, při dodržení třicetidenní lhůty uvedené v ust. § 16 odst. 3 tohoto zákona. K samotné povaze rozhodnutí podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud přímo vyslovil v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 10/2008 - 46, www.nssoud.cz.

Vzhledem ke skutečnosti, že podle shora předestřené judikatury postupoval v nyní projednávané věci i krajský soud v řízení o podané žalobě, když uznal postup žalovaného správního orgánu, který zamítl žádost stěžovatelky podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť tato uváděla v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí (nezletilost stěžovatelky a zájem žít s matkou v ČR), za odpovídající zákonu, nemá Nejvyšší správní soud výtky vůči postupu krajského soudu a s jeho závěry se ztotožňuje.

I přesto, že stěžovatelka námitku, že správní orgán nezjistil přesně a úplně stav věci a měl jí být udělen azyl podle ust. § 13, popř. podle ust. § 14 zákona o azylu, poprvé uplatnila až v podané kasační stížnosti a jedná se tedy o novum ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS), uvádí k ní Nejvyšší správní soud následující.

Předmětná námitka úzce souvisí s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu, ke které se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, oba na www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že

v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz). Určující charakter má však v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vždy tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz). Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka nesplnila svou povinnost tvrzení ohledně výše nastíněných skutečností, nelze její námitce přisvědčit. Stejně tak nelze vytýkat krajskému soudu, jak to činí stěžovatelka až v podané kasační stížnosti, že nevzal při svém rozhodování do úvahy možnost udělení azylu právě z humanitárních důvodů.

Pokud stěžovatelka dále uvažuje o případné aplikaci ust. § 13 zákona o azylu v jejím případě, jsou tyto její úvahy pouhými spekulacemi, a to s ohledem na skutečnost, že udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu rodinnému příslušníku azylanta je podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Takovéto pravomocné rozhodnutí však, jak vyplývá z obsahu předloženého správního spisu, vydáno nebylo.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2 100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), celkem 4 800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu